

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Τοῦ Γκὺ ντὲ Μωπασσάν)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

οὐ ζητήσατε, φίλε μου, νὰ σὰς διηγηθῶ τῆς ἀναμνήσεως, τῆς πιὸ ζαηρέας, τῆς ζωῆς μου. Ἐγὼ γερᾶσαι πιά ἀρκετὰ κ' εἶμαι χωρὶς γονεῖς, χωρὶς παιδιὰ· εἶμαι λοιπὸν ἐλεύθερη νὰ ἐξομολογηθῶ σὲ σὰς. Ὑποσχέθητέ μου μόνον ὅτι ποτὲ δὲ θ' ἀποκαλύψετε τ' ὄνομά μου.

Εἶπα ἀγαπηθῆναι πολὺ, τὸ ξέρετε; κ' ἐγὼ πάλι πολλές φορές εἶχ' ἀγαπήσει. Ἦμουν πολὺ ὁμορφῆ· μπορῶ αὐτὸ νὰ τὸ λέω σήμερα πού δὲ μοὺ μένει πιά τίποτε ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν μου. Ὁ ἔρωσ γιὰ μένα ἦταν ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς μου, ὅπως ὁ ἄερας εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ σώματος. Θὰ προτιμοῦσα καλύπτεσθαι νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζῶσα χωρὶς τρυφερότητες, χωρὶς μιὰ σκέψιμ προσηλωμένη πάντοτε σὲ μένα. Μοὺ συνέβη συχνὰ ν' ἀγαπήσω τόσο παράφορα, πού ἐνόμιζα πὼς θάταν ἀδύνατο νὰ τελειώσουν ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἐρωτικοὶ μου ἐνθουσιασμοί. Κ' ἐν τούτοις ἐσβύσαν μ' ἕναν τρόπο φυσικώτατο, σάν τῆ φωτιά πού τῆς σώνουνται τὰ ξύλα.

Θὰ σὰς πᾶ σήμερα τὴν πρώτην ἐρωτικὴν μου περιπέτειαν, πού ἦταν ἐντελὴς ἀθῶμα μὰ πού κατέληξε στῆς ἄλλες.

Ἦμουν μόλις ἐνὶ χρόνῳ παντρεμένη μ' ἕνα πλούσιον ἄνθρωπον, τὸν κόμητα Ἐρβὲ Ντὲ Κερ... ἕνα Βρυστόν, ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια, πού ἐνοεῖται, δὲν τὸν ἀγάπησα ποτὲ. Ὁ ἔρωσ, ὁ ἀληθινός, ἔχει ἀνάγκη—αὐτὸ τὸ ξέρω καλά—ἀπὸ ἐλευθερίας κ' ἐμπόδια συγχρόνως. Ὁ ἔρωσ πού σκαλαβώνει, πού τὸν ἐπισημοποιεῖ ὁ νόμος καὶ τὸν εὐλογεῖ ὁ παπᾶς, εἶνε ἄρα γὲν ἔρωσ; Ἐνα φιλὶ νόμιμον δὲν ἀξίζει ποτὲ ὅσο ἕνα φιλὶ κλεμμένο.

Ὁ ἄντρας μου ἦταν ὑψηλός, κομπὸς καὶ, στ' ἀλήθειαν, ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος στους τρόπους. Μὰ τοῦ ἔλειπε ἡ διάνοησι. Μιλοῦσε μ' εὐλιχρῶνεια κ' οἱ γνώμεις τοῦ πολλές φορές ἔκοβαν σὰ σπαθιά. Τὸ μυαλό του ἦταν γεμάτο ἀπὸ τῆς ιδέας πού τοῦ μετεβίβασαν ὁ πατέρας του κ' ἡ μητέρα του, πού κ' αὐτοὶ, τῆς ἔχον παρὰ ἀπ' τοὺς προγόνους των. Δὲν ἐδίσταζες ποτὲ, ἔδινε ἀμέσως γιὰ ὅλα τῆ γνώμη του, περιορισμένη καὶ στενὴ, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἦταν κ' ἄλλοι τρόποι πού μπορούσαν κανεὶς νὰ δῆ κάτι. Ἐνοιώθη κανεὶς πὼς αὐτὸ τὸ κεφάλι ἦταν κλειστό, πὼς δὲν κυκλοφοροῦσαν μέσα του ιδέες, ιδέες πού ἀναγενοῦν κ' ἐξυμναίνον ἕνα πνεῦμα, ὅπως ὁ ἀνεμὸς πού περνάει ἀπὸ ἕνα σπῆτι ποῦχει τῆς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά.

Ὁ πύργος πού κατοικοῦσαμς βρισκόταν σ' ἕναν ἐρημον τόπον. Ἦταν ἕνα μεγάλο πένθιμον κτίριον, περιστοιχισμένο ἀπὸ δέντρα πελώρια. Τὸ ἀρχαῖο τὸν πύργον ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ μιὰ τάφρον βαθεῖα πού τὴν ἔλεγαν τὸ λυκοπηδῆμα καὶ πιὸ πέρα, πρὸς τὸ γυμνὸ μέρος, εἶχαμ δύο λίμνες γεμάτες ἀπὸ καλάμια καὶ χόρτα. Ἀνάμιας ἀπ' αὐτὰς τῆς δύο λίμνες, στὴν ὀχθὴ ἐνὸς ποταμοῦ πού τῆς ἐνωνε, ὁ ἄντρας μου εἶχε χτίσει μιὰ μικρὴ καλύβαν, ἀπὸ τὴν ὁποία κυνηγοῦσε τῆς ἀγριοπαπιας.

Εἶχαμ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες, ἕνα φύλακα, εἰδος ζώου ἀφοσιωμένου στὸν ἄντρα μου, καὶ μιὰ θαλαμηπόλον, σχεδὸν φίλην, ἀφοσιωμένη σὲ μένα μὲ πάθος. Τὴν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἰσπανία πρὸ πέντε χρόνων. Ἦταν ἕνα κορίτσι ἐγκατάλειπτον εἰμμένο. Τὴν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ Βοσμή, μὲ τὸ μελαχροινὸ τῆς χροῖμα, τὰ σκοτεινὰ τῆς μάτια, τὰ βαθεῖα τῆς μαλλιά πούσαν σάν ἕνα δάσος, πάντα οἰχμένα ἀπάνω στὸ μέτωπό τῆς. Ἦταν τότε δεκάξη χρόνων, φαινόταν ὁμοσ εἰκοσι.

Τὸ φθινόπωρον δριχίς. Κυνη-

γοῦσαν πολὺ, πότε στὸ κτήμα μας, πότε στὸν γειτόνων καὶ πρόσεξα ἕνα νέον, τὸ βαρῶνον ντὲ Κ... πού ἡ ἐπισκέψεις του στὸν πύργον γίνοντουσαν κάθε μέρα συχνότερες. Ἐπειτα ἔπαψε νὰρχεται, δὲν τὸν θυμύονταν πιά, μὰ παρατήρησα ὅτι ὁ ἄντρας μου ἄλλαξε τρόπους ἀπέναντι μου.

Φαινότανε σιωπηλός, ἀπασχολημένος, καὶ δὲ μὲ φιλοῦσε διόλου καὶ μ' ὄλον πού δὲν ἐμπαινε σκεδὸν στὴ κάμαρή μου, πού εἶχα ἀπαίτησιν νὰ εἶνε χάρια ἀπ' τῆ δικῆ του γιὰ νὰ εἶμαι λίγο μόνη, ἀκούγα συχνὰ, τὴν νύχταν, φευγαλέα βήματα πού ἐφαιταν ὡς τὴν πόρταν μου καὶ ἀπομακρύνονταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

Ὅπως δὲ τὸ παράθυρό μου ἦταν στὸ ἰσόγειον, συχνὰ μοὺ φίνηκε πὼς ἀκούγα νὰ πλανιέται κάποιος στὸ σκοτάδι, γύρω ἀπὸ τὸν πύργον.

Τὸ εἶπα στὸν ἄντρα μου, κ' αὐτὸς καρφώνοντας ἐπάνω μου τὸ βλέμμα του, μοὺ εἶπε: «Δὲν εἶνε τίποτα, εἶν' ὁ φύλακας.»

Λοιπὸν, ἕνα βράδυ, καθὼς εἶχαμ ἀρχίσιν νὰ τρώμε, ὁ Ἐρβὲ, πού φαινότανε ἐξαίρετικὰ εὐθύμος, μὲ ρώτησε μὲ κάποιαν ὑποκτῆ φειδωρότητα: «Θὰ σοῦ ἄρσεν νὰ παραφυλιάσουμε δυὸ τρεῖς ὥρες γιὰ νὰ σκοτώσουμε μιὰ ἀλεπού πού ἔρχεται κάθε βράδυ καὶ τρώει τῆς κόττες μας; Ἐαρνιάστικα κ' ἐδίστασα· μὰ καθὼς μὲ κυττοῦσε μὲ μιὰν ἐπιμονὴ μοναδική, τοῦ ἀπάντησα: «Γιατί ὄχι φίλε μου;»

Πρέπει νὰ σὰς πᾶ πὼς κυνηγοῦσα σάν ἄνδρας τοὺς λύκους καὶ τὰ τσακάλια. Ἦταν λοιπὸν πολὺ φυσικὸ νὰ μοὺ προτείνῃ αὐτὴ τὴν ἐνέδραν.

Μὰ ὁ ἄντρας μου μονομιᾶς γίνηκε ἀλλόκοτα νευρικός· κ' ὄλο τὸ βράδυ πηγαινοερχότανε, καθότανε καὶ σηκωνότανε μὲ ἀνυπομονησία.

Κατὰ τῆς δέκα μὲ ρώτησε: «Εἶσ' ἔτοιμη; Σηκώθηκα. Κι' ὅταν ὁ ἴδιος μοῦφερε τὸ τουφέκι μου, ρώτησα: «Σφαίρες νὰ πάρω ἢ σκάγια;» Ἐμεινε λίγο σιωπηλός κ' ὕστερα εἶπε: «Ὡ! σκάγια μονάχα φτάνουν, ἤσυττα». Ὑστερ' ἀπὸ λίγο προσέθεσε μ' ἕναν περλεργον τόνο: «Μπορεῖς νὰ εἶσαι περὶφανὴ ὅτι ἔχεις περὶφρημὴν ψυχραιμίαν!» Ἀρχισα νὰ γελάω: «Ἐγὼ; γιὰτι λοιπὸν; ψυχραιμίαν στὸ κυνήγι μιᾶς ἀλεπούς; Μὰ τί σκεπτεσαι, φίλε μου;»

Καινὰ, ἐσκινήσαμε ἀθόρυβα μεσ' ἀπ' τὸ πάρκον. Ὅλο τὸ σπῆτι κοιμώτανε, Ἦ πανσέληνος φαινόταν σὰ νὰ ἔβριφε κίτρινον τὸ ἀρχαῖον κτίριον πού ἡ στέγη του ἔλαμπε ὀλόκληρη. Οἱ δύο πύργοι του στῆς γωνίας, ἔχον στὴ κορυφῆ τους δύο πλάκες ἀπὸ φῶς, καὶ κανένας θόρυβος δὲν τάραζε τὴν σιωπὴν αὐτῆς τῆς νύχτας, πού ἦτανε λαμπρὴ καὶ θλιβερὴ, γλυκειὰ καὶ βαρεῖα, κ' ἐμοιάζε σὰ νεκρή. Οὔτε μιὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου οὔτε μιὰ κραυγὴ φρόνου, οὔτ' ἕνας στεναγμὸς κοκκουβάγιας· μιὰ πένθιμη νόσση βάρησιν ἀπάνω σὲ ὅλα.

Ὅταν ἐφτάσαμε κίτ' ἀπ' τὰ δένδρα τοῦ πάρκου, αἰσθάνθηκα κάποιαν ψυχρὰ καὶ τὴν μυρωδιὰ τῶν πεσμένων φύλλων. Ὁ ἄντρας μου δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλὰ ἀκούγε, παραφύλαγε, μυριζότανε μὲς στὸ σκοτάδι.

Ἐνας Ὀμιλος Φιλομούων δεσποινίδων τῆς πόλεως Σεργῶν μὲ τὸν μουσικοιδιᾶσκαλὸν ταν κ. Ἰωάννην Βάϊον εἰς τὸ μέσον.

κατεχόμενος απ' τα πόδια ως το κεφάλι από το πάθος τοι κυνηγιού. Ξφτάσαμε σε λίγο κοντά στην λίμνες.

Οι σκίνοι που της περιστοιχίζαν ακινητούσαν, χαμιάδι πνοή δεν τους χάρδε και μόλις το νερό σάλευε σχεδόν ανεπαίσθητα.

Όταν ξφτάσαμε στη μικρή καλύβα, όπου έπρεπε να παραφυλάξουμε, ο άντρας μου γέμισε γρήγορα το τουφέκι του και ο ξερός αυτός ήχος άπηχσε σε μένα άλλοκοτα. Με κατάλαβε που έτρεμα και ρώτησε : «Μήπως σ' ετόμαζε αυτό; Μπορείς να φύγεις.» Του άποκριθήκα : «Παρακαλώ, δεν ήρθα για να γυρίσω πίσω. Είσαι άστειος άπόψε !» Εκείνος μουμίρισε : «Όπως θέλεις;» Και μείναμε άκίνητοι.

Πέρασε μισή ώρα σχεδόν κ' έπειδή έβλεπα να μην ταράξη τίποτε την βαρεία και λαμπρή γαλήνη της φθινοπωρινής νύχτας, ρώτησα :

«Είσαι βέβαιος ότι θα περάση από δω;»

«Ο Έρβε τινάχτηκε σά να τον εχνα δαγκάση, και με το στόμα του σ' αούτ μου, ειπε : «Είμαι γι' αυτό βεβαίως, άκούς;»

Και ή σιωπή ξανάρχισε.

Είχα άρχισει σχεδόν ν' άποκοιμιέμαι όταν ο άντρας μου μου έσφιξε το μπράτσο κ' ή φωνή του, σурητή, άλλαγμένη, έπρόφρε : «Βλέπεις,νά, έχει πέρα, κάρ' άπ' τα δέντρα;» Πρόσεξα καλά και δεν είδα τίποτα. Και γλήγορα ή Έρβε ταχτοποιήθηκε, κυττώντας με στα μάτια. «Ήμουν κ' έγω έτοιμη να τραβήξω, όταν τριάντα μέτρα μπροστά μας, ένας άνδρωπος φάνηκε μέσα στο φώ, που πήγαίνε μ' άκακόνιστο βήμα, με το σώμα γυριμένο, σά νατάν δραπέτης.

Τόσο ξαφνιασθήκα μ' αυτό, που έφριξα μιά άγρια φωνή μ' πριν άκόμα στρέψω προς τον άντρα μου,μιά φλόγα πέρασε μπροστά στα μάτια μου, ένας κρότος με ζάλισε, κ' είδα αυτό τον άνδρωπο να καταρακιάη χάμο σαν το λύκο που δέχεται μιά σφαίρα.

Έραλα της φωνής τρομαγμένη, σχεδόν τρελλή τότε ένα χέρι μανιασμένο, το χέρι του Έρβε, μ' άρπαξε απ' το λαιμό. Μ' έριξε χάμο κ' ύστερα με σήκωσε ψηλά, με τα δυνατά του χέρια. Έτρεχε, κριτώντας με στον άέρα, προς το σώμα που ήταν πιά ξεπαλωμένο στα χόρτα και μ' έριξε από πάνω του άγρια, σά ναθέλε να μου σπάση το κεφάλι.

Ένοιωσα πώς χάνομαι. Θα με σκότωνα! Έσήκωνε πιά τη φτέρνα του πάνω από το μέτωπό μου, όταν έξαφνα κ' αυτός ή ίδιος άρπάχτηκε από κάποιον,κυλιότηκε χάμο, χωρίς να καταλάβω τι συνέβη.

Σηκώθηκα άξαφνα κ' είδα γονατιστή άπάνω του, την Πακέντα, τη θαλαμηπόλο μου που γαντζωμένη άπάνω του σά λυσσοάμενη γάτα, του ξερίζωνε τα μαλλιά, τα μουστάκια και το δέρμα του προσώπου του.

Υστερα, σά να της ήρθε άξαφνα κάποια άλλη ιδέα, σηκώθηκε και πέφτοντας άπάνω στο πτώμα το άγκάλιαζε, το φιλούσε στα μύτια, στο στόμα, άνοίγοντας με τα χείλη της τα νεκρά του χείλη, ζητώντας εκεί μιά πνοή, γυρεύοντας τα άταλά χίδια του.

«Άντρας μου, που σηκώθηκε εν τώ μεταξύ, κυττούσε ξιφρητισμένος κατάλιβε τι συνέβαινε, άντελήρηθη το λάθος του, και πέφτοντας στα πόδια μου, ειπε : «Ω! συγγόριμε, άγαπημένη μου, σε ύπομίστηκα και σκότωσα τον έραστή αυτού του κοριτσιού. Με κοροΐδεψε ο φύλακός μου.»

Έγώ κυττούσα τα θεματά φιλιά που έδινε ή κόρη αυτή στο πεθαιμένο έραστή της. Ήμουν καταταραγμένη...

Κ' από αυτή τη στιγμή κατάλαβα ότι δεν θα έμενα πιστή στον άντρα μου.

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Τό ζήτημα της προελεύσεως των έρυθροδέρμων της Άμερικης προεκάλεσε κατά την τελευταίαν εικοσαετίαν μεγάλας συζητήσεις. Η Άμερικη κατοικήθη άρά γε από φυλάς σιβηριανάς που διέβησαν τον πορθμόν του Μπερίγγ εις μακράν περίοδον μεγάλου ψύχους το όποιον τον μετέβλησαν εις πάγον; Η άπ' έναντίας υπήρξεν ή κοίτις άνθρωπίνης φυλής μη έχουσης ουδεμίαν σχέσηιν με τους έυρωπαιο άσπιανούς προγόνους μας;

Κατ' αυτές ή συζητήσεις επ' αυτού του θέματος έπανελήθη αιφνιδίως με την ανακάλυψιν εις Φλωρίδα άνθρωπίνων όστων και άλλων άπολιθωμάτων ζώων έκλιπόντων από της «πεισοτοκενής» περιόδου, ίδίως δε όδόντων σμιλόδοντος (είδους τίγρους με όδόντας έχοντος σήμα ξίφους), ενός τεραετίου κραινίου γιγαντιαίου λόκου, των όδόντων και των όστων ενός ελέφαντος, ενός μαστόδοντος και ενός μαμμούθ.

Τέλος, ό κ. Ουέιλς, κατά τας τελευταίας ήμέρας του Όκτωβριου 1923, άνεκάλυψε χαλυδιόδοντα μαστόδοντος φέροντα έντομάς, ά όποιαί προφανώς ήσαν έργον άνθρωπίνης χειρός. Όμοίως άνεκαλύφθησαν τα όστα πτηνού γιγαντιαίου, είδους πελαργού. Τέλος άνεκαλύφθησαν όσται άνθρώπινα, τα όποια Άμερικανοί εντες παλαιονόλογοι διατείνονται ότι άνάγονται, όσως και τα άλλα άπολιθώματα, εις άνθρωπον όστις έτάφη εκεί, μαζί με τα τρόπαια της θήρας του, προ 250000 ετών!

Πιθανόν όμως αι άνθρώπινα ταφαί να εινε μεταγενέστεροι και οι παλαιονόλογοι της Φλωρίδος να πλανώνται, άφου αι άρχαιότεραι έσχαπαί και ταφαί που άνεκαλύφθησαν μέχρι τουδε (εξ του Κρό-Μανιών) δένάνερχονται πέραν των 30000 ετών. Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ιστορίες του 21

ΠΑΝΟΣ ΜΕΪΤΑΝΗΣ

Ευρισκόμεθα πρό του 21 άκόμη. Η Τουρκία εινε πανίσχυρη. Την τρέμει ή Εύρώπη, πολιορκεί την Βιέννη, άπειλεί τα πάντα. Αύτην άκρίβως την παβουνα τρεις γενναίοι άνδρες περιφέρονται ως άντάρες εις τα Μικρά Χαρμόπουλο εκ των Άγραφών. Οι τρεις αυτοί λεοντόκαρδοι καταδιώκονται από Τούρκους και Ένετούς. Και πολεμούν έναντιον των πρώτων εις την ξηράν και των δευτέρων κατά θάλασσαν. Η Ένετική όμως δημοκρατία, διαρκούσης της πολιορκίας της Κρήτης, κατορθώνει να τους συλλάβη δια προδοσίας εις τα παράλια της Βονίτης. Άσπλαχνοι και θρασύδειλοι οι Ένετοι τους δένουν χειροπόδαρα, τους φορτώνουν σε μιά γαλέρα και τους ταξειδεύουν για τη Βενετία. Εις τη παράλια όμως της Δαλματίας, ή βενετσάνικη γαλέρα βρίσκειται μπρός εις ένα άλγερινόν πειρατικόν.

Μετά τους πρώτους άκροβολισμούς, ο Ένετός πλοίαρχος δέχεται να παραδοθή. Οι Άλγερινοί πειρατά εινε περισσότεροι και δεν τολμά να μετρηθή μαζί των.

Οι άρματωλοί άκουσαν από το άμπρα που βρισκονταν άλυσσοδεμένοι τον θόρυβο και ρώτησαν κάποιον ναύτη τι συμβαίνει.

— Μας ρίχτηκαν Άλγερινοί πειρατά, λέγει ο ναύτης και θα παραδοθούμε γιατί εινε πειό κολλοί από μας.

— Θα παραδοθήτε; Τι λες μαρέ; Πες του καπετάνιου σου γρήγορα να μας λύση να πολεμήσουμε έμεις μαζί σας...

Ο Ένετός πλοίαρχος πληροφορείται την πρώτασιν των δεσμών του, σκέπτεται, ξανασκέπτεται, έτσι κ' άλλοιώς χαμένος, και τους λυνει. Άρπάζουν αυτοί τ' άρματα τους και καθώς το πειρατικό πλησίαζε πηδών μέσα μ' άλαλαγμούς κ' άρχίζουν το σκοτωμό. Τρομάζουν οι Άλγερινοί πειρατά.

Έμψυχώνονται οι Βενετιάνοι. Έπακολουθεί νιστό μακελειό. Οι τρεις άρματωλοί πολεμούν σαν λεοντάκια και κινούν και σκαβώνουν πειρατικό και πειρατάς!...

— Έτσι νικητάί και τρωπιούχοι πλέον κ' όχι δέσμοι, φθάνουν στη Βενετία. Διηγείται ο πλοίαρχος στη Γερουσία τους άθλους των τριών άρματωλών και ή Γερουσία τους άνταμείβει με βαθμούς και γαλάς.

Οι Τούρκοι όμως πολιορκούν άκόμα τη Βιέννη. Οι Γεντίσκαροι έρημώνουν την Στυα και την λοιπή Γερμανία.

Η ήμισέληνος άπειλεί δολοκλήρη την Εύρώπη. Υπ' αυτές τας συνθήκας, οι τρεις άρματωλοί, συνεννοουμένοι και με τους Ένετούς, άποβιβάζονται στην Άκαρνανία, ειδοποιούν και τους άλλους Έλληνας όπλαρχηγούς της Στερεάς κ' άρχίζουν άγριον άγώνα κατά των Τούρκων. Λόγω του περισπασμού αυτού, λόγω της άσπασχολήσεως των Τούρκων με τους άρματωλούς, σώζεται του κινδύνου της τουρκικής πλημμύρας δολοκλήρης ή Εύρώπη...

Πότος τα ένθυμητα, όμως αυτά πλέον και που εύγνωμοσύνη; Άς εινε όμως αιώνια ή μνήμη των τριών λεοντόκαρδων άρματωλών. Ένασφδ, άγιο και τιμημένο το χρώμα που τους έκάλυψε!..

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

